



EGRESSY ZOLTÁN

### Matéria

*(Dukay Nagy Ádám emlékére)*

Fiesole árva padja, alattam a mocskos város,  
Firenze egy durva óriás, nyughatatlan, fénygyújtásos.  
Kezemben Santa Cristina, zöld színű umbriai bor.  
Végre vagy most már te is valahol, végre vagy valahol.

Halvány olajfaligetek, kis szél, már-már szinte élet,  
harmincezerféle kabóca van, közülük egy éled.  
Túl tökéletes szelídség, én nem hiszem, hogy épp erre  
lebegsz, van jobb dolgod most már, készülsz a késő sikerre.

Szárnyas oltár a fa, amely alatt ülök, esernyőként  
hajlik rám, a hangod itt van, rotyton vagyok, mondod, főként  
a gyúló fények zavarnak, nem vagyok bemindenezve,  
micsudi, kérdezed, a röviditalra azt mondod, tömpe,

a dóm lenn még nem világít, sárgagyöngyfüzérek körben,  
egyetlen felhő nem repdes, egy csillag nincs a közelben,  
most érsz mellé, most melléjük, most haza, most mintha mégis  
lenne ott egy átlátszó csillag: feldolgozatlan fétis.